

KRISTEN CICCARELLI

HEARTLESS
HUNTER

SZÍVTELEN
VADÁSZ

Dream
válogatás

Azon az éjjelen, amikor Rune élete örökre megváltozott, vér lepte el az utcákat. Mostanra, a borzalmas forradalmat követően, a boszorkányok számkivetetté váltak, akik ellen könyörtelen vadászat folyik. Az egyre növekvő veszély miatt Rune is kénytelen elrejtteni, mi is ő valójában.

Míg a nappalokat azzal tölti, hogy eljátssza, nem több sekélyes, ifjú úrihölgnél, éjjel a Bábormoly nevű igazságosztóként óvja boszorkánytársait a tisztogatástól. Amikor egy mentőakció balul sül el, Rune úgy dönt, azzal tereli el magáról a gyanút és jut hozzá egy számára nagyon fontos információhoz, hogy flörtölni kezd a jóképű Gideon Sharpe-pal, a hírhedt és könyörtelen boszorkányvadással.

Gideon gyűlöli mindazt a dekadenciát és felszínességet, amit Rune képvisel, de amikor megtudja, hogy a lánynak köze lehet a Bábormolyhoz, a közelébe férközik, és úgy tesz, mintha udvarolna neki. Ám ami érdeknek indult, hamarosan valóssá válik, ahogy egyre közelebb kerülnek egymáshoz, és nem tagadhatják tovább a vonzalmukat.

De az igazság kérlelhetetlenül üldözi őket, és Gideonnak szembe kell néznie a kérdéssel: mi van, ha Rune pont az a gonosztevő, akire vadászik? És Rune vajon képes megmenteni a boszorkányokat és megvédeni saját szívét is?

KRISTEN CICCARELLI a The New York Times és a Sunday Times bestsellerszerzője, a The Crimson Moth- és az Iskari-sorozat alkotója. Egy szőlőültetvényen nőtt fel, otthagya az egyetemet, és megannyi munkát kipróbált, mielőtt íróvá vált volna. Volt pék, keramikus, és könyveket is árult. A kanadai Niagara-félszigeten él férjével és kislányával.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.kristenciccarelli.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Végtelenül romantikus: a Heartless Hunter – Szívtelen vadász már az első mondatával magával ragadott, az utolsónál meg már lélegzethez is alig jutottam. Ez a történet, ami megbabonáz, mint egy bűbáj, minden bizannyal rabul ejti majd a szívedet.”

Rebecca Ross, a Divine Rivals – Isteni riválisok szerzője

„Cicarelli meggyőző módon teszi sokrétűvé a konfliktus mindkét oldalát, egyiket sem teljesen jóként vagy rosszként mutatva be. A két főszereplő közti perzselő kémia feszes és egyenletes ütemben bontakozik ki e nagy tétikkel játszó romantasyben.”

Publishers Weekly

„Lehengerlő első kötet, ami egy mágiával és szerelemmel teli sorozatra készíti fel az olvasókat.”

Kirkus Reviews

„Az ellenségekből szerelmesek történetek rajongói le sem fogják tudni tenni ezt a könyvet. Ciccarelli olyan világot alkot, ami rögvést magába szippantja az olvasót.”

School Library Journal

„Lenyűgöző romantikus fantasy egy boszorkány és egy boszorkányvadász közti macska-egér játékról, ami aztán valami többé nővi ki magát, és a kémia! Húú!”

Paste

*Dream
válogatás*

KRISTEN CICCARELLI

HEARTLESS
HUNTER

SZÍVTELEN
VADÁSZ

— részlet —

EGY RUNE

KÁPRÁZAT (fn.): a legalacsonyabb rangú és legalapvetőbb bűbájfajta.

A káprázat-bűbajok egyszerű, rövid ideig fenntartott illúziók, amelyek kevés vért igényelnek. Minél frissebb a vér, annál erősebb a varázs, és annál könnyebb annak megidézése.

*Részlet A mágia szabályaiból,
a Bátor Callidora királynő tollából*

AZ EGET VILLÁMCsapás hasította ketté, ahogy Rune Winters áthaladt a nedves erdőn, aminek fenyőlombja alig óvta meg őt az esőtől. Lámpásának fénye megvilágította az előtte elterülő utat, melynek felszínét göcsörtös gyökerek és esővízpocsolyák törték meg.

Borzalmas egy este volt ez a bűbájszórásra. Az eső átáztatta köpenyét, a nedvesség fellazította a bűbájeleket, amiket vérrel rajzolt a csuklójára. Még azelőtt újra kell majd rajzolnia a jeleket, hogy az eső teljesen elmosná azokat, velük együtt a varázslatot is elpusztítva.

A Rune-t álcázó illúziónak addig ki kellett tartania, amíg meg nem bizonyosodott róla, hogy Seraphine nem fog végezni vele.

A Nővérkirálynők egykori tanácsadójaként Seraphine Oakes nagy hatalmú boszorkány volt. Rune pedig kétévnyi kutatást követően végre rátalált. És most, hogy ez megtörtént, vajon mire lel majd az erdős hegyfokon – barátra vagy ellenségre?

Rune az ajkát harapdálta, ahogy felidézte a nagyanyja két évvel ezelőtti, utolsó hozzá intézett szavait.

Ígérd meg nekem, hogy megkeresed Seraphine Oakest, kedvesem! Ő majd mindent elmond neked, amit én nem tudtam.

Miután a Vérőrség letartóztatta és elhurcolta a házból a nagyit, egy véres X-et kentek a bejárati ajtóra, mindenki számára jelezve, hogy odabenn a Köztársaság ellenségére bukkantak, aki immár úton van a tisztogatásra.

Annak a napnak az emléke tördöfészként élt benne.

Rune vérében ideges bizsergés pulzált, ahogy ment tovább. Mint valami zenei nyitány, ami egyre hangosabbá és tempósabbá vált. Ha Seraphine még azelőtt átlát a Rune-t álcázó illúzió, hogy végighallgatná őt, meglehet, hogy kihajítja őt a házából – vagy, ami még rosszabb, ott helyben végez vele.

Mivel Rune Winters bárhová is ment, a gondosan felépített hírneve követte őt.

Informátor volt. Boszorkánygyűlölő. Az Új Köztársaság üdvöskéje.

Rune volt az a lány, aki elárulta a nagyanyját.

Ezért is álcázta magát ma este egy árukkal megpakolt öszvért vezető, idős házalónak. A levegőt nedves ürülék szaga töltötte meg, lábasokból és serpenyőkből álló rakománya pedig az állat minden egyes lépésével hangosan zörgött – minden egyes részletet a Rune vérében élő mágia

hívott életre, és a csuklójára rajzolt szimbólumok tartották egyben, hozzá kötve a bűbájt.

Káprázat volt, a legalapvetőbb bűbájforma, és Rune-nak mégis minden csepp mentális erejére szüksége volt hozzá. A varázslat kiváltotta fejfájás még mindig ott tombolt a halántékánál.

Az ágak remegtek az esőtől. A magasban villám cikázott, megvilágítva az erdön túl, a szirt szélén álló apró kunyhót. Az ablakokban meleg lámpafény ragyogott, Rune pedig érezte a kéményből előtörő fafüst illatát.

A bűbájjegyei gyorsan fakultak, mire az illúzió megremegett körülötte. Szüksége volt rá, hogy egy kicsit még kitartson.

Rune letette a lámpását, elővette a zsebében rejtőző üvegfíolát és kihúzta a dugóját. Ujjbegyét a benne található vérbe mártotta, majd csuklóját a lámpás fényébe tartotta, és újrarajzolta az ott lévő szimbólumokat, megerősítve azokat. Az egyik a külsejét változtatta meg – a haját összé, a bőrét ráncossá, a vállát púpossá tette –, a másik meg életre hívta a mellette lépkedő öszvért.

Abban a pillanatban, hogy végzett, a bűbáj felzengett a fülében, a nyelvét pedig sós íz lepté el. Az illúzió a helyére pattant, az azt Rune-hoz fűző szálak megerősödtek, a halántékát kínozó fájdalom pedig még nagyobb erővel kezdett lüktetni. Rune lenyelte a mágia sós ízét, kámzsáját a hajára húzta, a erősödő fejfájás miatt összeszorította a fogát, majd felvette lámpását, és kilépett az erdőből, folytatva útját a ház felé.

A csizmája sárban cuppogott. Az eső az arcát verte.

Bármilyen történet, amint kinyílik az az ajtó, immár az Ősök kezében lesz. Ha Seraphine átlát a varázslatán és halálraátkozza őt, nos, azt Rune teljes mértékben meg fogja érdemelni. Ha pedig megkegyelmez neki...

Rune az ajkába harapott: igyekezett nem reménykedni.

Ahogy keresztülhaladt az udvaron, egy ló ideges nyelését hallotta meg a sötétében kirajzolódó istállóból. Az állatot valószínűleg megriasztotta a vihar. Rune a házhoz érve nyitva találta a bejárati ajtót, az udvarra aranyló fény háromszöge vetült.

Megmerevedett ujjai lámpásának bronzgyűrűjére feszültek. Vajon Seraphine már várt rá?

Egyes boszorkányok előtt fel-felrémlett a jövő – bár manapság ez ritka és gyakran kiszámíthatatlan képesség volt. Közel sem fogható a régi, nagy hatalmú szibillák éleslátó prófeciáihoz. Seraphine talán közékük tartozott.

Rune e gondolatra kihúzta magát, és akaraterejét összeszedve megindult előre. Ha Seraphine előre látta ezt a találkát, akkor tudta, hogy Rune kicsoda, és hogy úton van hozzá.

Még egy oka arra, hogy töltessek ezen az egészen.

Az illúzió-öszvért az udvaron hagyva átlépte a küszöböt. Odabenn senki sem várt rá. A tűz haldoklott a kandallóban, a zsarátnok vörösen izzott, az asztalon pedig egy tányér étel pihent, a szósz összeállva, mintha már kinn lett volna egy ideje. A nyitott ajtón bezúduló eső megnedvesítette a kőpadlót a talpa alatt.

Rune a homlokát ráncolta.

– Helló?

Csak a csend felelt neki.

– Seraphine?

A ház felnyögött a tulajja nevére – a gerendák megropantak feje fölött, a falak megremegtek a szélben. Rune körbepillantott, valami jelét keresve az itt élő nőnek. Az aprócska házban mindössze egyetlen helyiség volt, az egyik sarokban konyhával, azzal szemben meg egy apró íróasztallal.

– Itt kell lenned valahol...

A szoba közepén álló, durván megmunkált létra a galériára vezetett. Fokaira lépve Rune felmászott a tetejére, ahol egy bevetetlen ágyra és három, a padlóra mézszínű viaszt csepegtető, meggyújtott gyertyára bukkant. Visszamászott a földszintre, és ellenőrizte a ház hátuljában nyíló ajtót, ami egy üres kertbe vezetett.

Seraphine-nek semmi nyoma nem volt.

Rune bőre bizsergett a nyugtalanságtól.

Merre lehet?

A ló ismét felnyerített a távolban.

Az istálló. Hát persze. Ha az állat megrémült, Seraphine biztos kiment, hogy megnyugtassa.

Kezében lámpásával és a koponyájában még mindig lüktető fejfájással, Rune ismét átlépte a küszöböt, ki az esőbe, az ajtót résnyire nyitva hagyva, és útközben összeszedve illúzió-öszvérjét. A csuklójára eső hullott, mire a bűbáj megingott körülötte, próbálva belé kapaszkodni. Sietve szedte a lábát, és már félúton járt az istállóhoz, amikor valami cuppant egyet a csizmája alatt. Így, a sötétben, vihar közepette alig lehetett látni valamit, úgyhogy Rune leguggolt, lámpását pedig letette a sárba.

Egy ruhadarab volt az.

Rune kezébe vette az átázott anyagot. Talpra állva megvizsgálta a lámpás fényében: egy egyszerű gyapjúruha volt, olyasmi, amit mondjuk egy szolgáló visel, miközben a padlót sikálja.

Csakhogy ennek végig volt hasítva a háta.

Ugyan miért...

Végigpillantott az ösvényen, mire észrevett egy második ruhadarabot. Lehajolva látta, hogy az egy vászon alóruha, amit barnára festett a sár. Ennek is felmetszették

a hátát. *Nem*, gondolta Rune, ahogy esőcsípte ujjait végighúzta a foszladozó széleken. *Nem metszették.*

Tépték.

A gyomra görcsbe rándult.

Miután a csuklója így ki volt téve az elemeknek, az eső teljesen elmosta a bűbájjegyeit, az illúzió pedig lehullott róla. Azzal együtt a fejfájása is elszállt. Még mielőtt rendbe tehetné volna a jeleket, hirtelen feltámadt a szél, úgy morogva, mint egy éhes farkas.

CSATT!

Seraphine házának ajtaja becsapódott.

Rune elejtette a gyapjúruhát, és az ajtó felé fordult, miközben lélegzete elakadt a torkában. Most, hogy becsukódott, teljes egészében látta az ajtó deszkáin saroktól sarokig húzódó, véres X-et.

A Vérőrség jelét.

Seraphine nem az istállóban volt, hogy lenyugtassa lovát. A katonák ráleltek, levetkőztették, és magukkal vitték.

A nagy legrégibb barátja a Vérőrség kezére jutott – a legveszélyesebb dolog, ami egy boszorkánnyal történhet.

KETTŐ

RUNE

RUNE VÉGIGVÁGTATOTT A NAGYI KIMERÜLT lovával, Ladyvel a főváros ködlepte utcáin.

Az utat villanylámpák világították meg, fehér fényük zümmögve vetült az út két oldalán lévő, bezárt üzletekre. Lady sietős patadobogása a macskaköveken éles kontrasztját adta a környező csendnek.

Két év telt el azóta, hogy ezen utcákat vörösre festette a boszorkányok vére, és megszületett a Vörös Béke Köztársasága. Rune e két évet Seraphine Oakes felkutatásával töltötte, eltökélve, hogy eleget tesz nagyanyja utolsó kérésének.

A rezsim a nagyfi összes boszorkány barátját kivégeztette, lefoglalta birtokaikat és örökségüket. Az egyedüli barát, aki átvészelte a tisztogatást, Seraphine volt, de csakis azért, mert az előző királynő közel két évtizeddel ezelőtt száműzetésbe küldte őt, és azóta senki sem látta.

Most, azon az éjjelen, amikor Rune végre rábukkant, a boszorkányvadászok megelőzték őt.

Véletlen egybeesés lett volna? Vagy valaki gyanakodott Rune-ra? Sejtette, hogy ez előbb-utóbb be fog következni. Így mostantól kénytelen lesz különösen óvatosnak lenni.

Ha a Vérőrség valamelyik tagja megsejtette, hogy miben mesterkedik, muszáj lesz leráznia őt.

Rune igyekezett nem is gondolni sem az ajtón lévő, véres X-re, sem a sárban hagyott, széttépett ruhákra. Pontosan tudta, mi történt Seraphine-nel. Saját szemével látta azt, amikor a Vérőrség eljött a nagyiért.

Rune volt az, aki odahívta őket.

Közvetlenül a felkelés után a katonák az összes ismert boszorkányt összegyűjtötték, és végeztek velük. Az Új Köztársaság hadserege átvette az uralmat a kikötők felett, biztosítva, hogy senki se tudja elhagyni a szigetet.

Lefoglalták a nagyi hajóit, és csak idő kérdése volt, hogy a boszorkányvadászok megjelenjenek a Wintersea-házban, hogy letartóztassák őt.

A nagyinak azonban volt egy terve. Egy régi üzlettársának volt egy hajója, amivel boszorkányokat csempészett ki a szigetről. A hajó a magánöbléből indult éjfélkor, és hogyha oda tudtak érni időben, a nagyinak és Rune-nak is volt hely az apró lélekvesztőn.

Akkoriban Rune csak tizenhat volt, és még nem tört felszínre a varázsereje. Soha még csak eszébe sem jutott, hogy ez valaha is bekövetkezhet, hiszen a vérszerinti szülei nem boszorkányok voltak, márpedig boszorkány csakis boszorkánytól származhatott – bár a mágia néha egy-egy gyereket érintetlenül hagyott, másszor meg egész nemzedékeket ugrott át, úgyhogy nehéz volt megjósolni a dolgot. Rune szülei egy borzalmas hajótörés folyamán tengerbe fúltak, amikor a lány még csak kisbaba volt, így árván maradt, egyetlen családtag nélkül, aki gondját viselhette volna. Úgyhogy a nagyi örökbe fogadta.

Azonban nem számított, hogy Rune nem volt boszorkány, sem pedig az, hogy nem volt vérrokona a nagyinak. A Vörös Béke értelmében csakis az számított, hogy Rune

nem adta fel a nagyit. Így hát amikor a Vérórség eljött a nagyanyjáért, őt is szimpatizánsnak bélyegezték volna, hogy aztán Kestrel Winters oldalán végezzék ki a bűnéért, mert nem adott fel egy boszorkányt.

Ez a hajó volt az egyetlen esélyük arra, hogy megmeneküljenek.

Rune éppen sietve pakolta a holmiját, amikor üzenet érkezett Alexander Sharpe-tól, legrégebbi barátjától.

Valaki elárult titeket, állt az üzenetben. A Vérórség tud a tervetekről. A halászt este katonák fogták el, és most ott várnak rátok az öblében.

De Alex üzenete még rosszabb hírekkel is szolgált: *A városból kivezető utakat lezárták, és mindenkit letartóztatnak, akinek nincs engedélye az utazásra.*

Nem volt hová menekülniük – csapdába estek a Wintersea-házban. Elrejtőzhettek, de vajon meddig?

Fel kell őt adnod, Rune. Mielőtt még nem késő.

Az üzenet egyértelmű volt: ha Rune nem adja fel rögtön a nagyit, mindkettejüket ki fogják végezni.

Ha ezt nem hajlandó megtenni, Rune fájdalmas halállal fizet. De hát akkor is a *nagymamájáról* volt szó! Arról a személyről, akit Rune a legjobban szeretett az egész világon. Feladni őt olyan lenne, mintha kimetszené a saját szívét, és azt nyújtaná át. Úgyhogy odavitte az üzenetet a nagyihoz, bízva abban, hogy ő majd tudja, hogyan evickéljenek ki ebből a helyzetből.

Emlékezett a nagy acélos tekintetére, ahogy az idős asszony elolvasta a levelet. Azonban ahelyett, hogy előállt volna egy újabb szökési tervvel, így szólt: *Igaza van. Most rögtön jelentened kell engem.*

Rune rémülten rázta a fejét. *Nem. Kell lennie valami más útnak!*

A nagyí a karjai közé vonta Rune-t, és magához szorította őt. Rune még mindig emlékezett a levendulaolaj illatára, amit a nagyí a füle mögé kent. *Kedvesem, megölnék téged, ha nem teszed.*

Rune ekkor zokogva a szobájába rohant, és magára zárta az ajtót.

Ha igazán szeretsz engem, mondta a nagyí az ajtó másik oldaláról, *akkor megóvsz attól a kintől, hogy végig kelljen néz-nem, ahogy megölnék téged.*

Rune szemét könnyek csípték, a torka összeszorult a zokogástól.

Kérlek, kedvesem. Tedd meg ezt értem!

Rune összeszorította szemét – fel akart ébredni ebből a rémálomból. Csakhogy ez nem rémálom volt. Két dolog közül választhatott mindössze: vagy feladja a nagyanyját, vagy borzalmas halált hal az oldalán.

Az orcáján forró könnyek csorogtak.

Végül aztán Rune kinyitotta az ajtót, és kijött a szobából.

A nagyí szoros ölelésbe zárta őt. Rune haját simogatta, pont úgy, mint tette azt kiskorában. *Most nagyon okosnak kell lenned, drágaságom. Okosnak és bátornak.*

A nagyí Lizbeth segítségével lóra ültette Rune-t, és vágtatva kiküldte az éjszakába.

Rune emlékezett a csípős szélre és a zuhogó esőre. Emlékezett rá, miképp rázta a testét a remegés. Az éjszaka dermesztően hideg volt, de a szívét még annál is jegesebb félelem szorongatta.

Megtehetette volna, hogy nemet mond. Megtehetette volna, hogy egyenest odamasírozik a katonákhoz, és a nagyí helyett önmagát adja fel.

De nem tette.

Mert mélyen belül Rune nem akart meghalni.

Mélyen belül gyáva volt.

Rune átázva és reszketve bebotorkált a Vérőrség főhadiszállására, és kiejtette a szavakat, amikkel halálra ítélte a nagyanyját.

Kestrel Winters szökni készülő boszorkány, mondta nekik, cserben hagyva azt a személyt, akit a legjobban szeretett az egész világon. El tudom vinni magukat hozzá. De sietnünk kell, mielőtt még elinal.

Ezután elvezette a Vérőrséget a Wintersea-házhoz, ahol azok letartóztatták a nagyit, majd elhurcolták az idős asszonyt a házból, miközben Rune némán és dermedten nézte mindezt. Mindent magába fojtva.

Aztán amikor a katonák már biztos távolban voltak, a padlóra borult, és zokogni kezdett.

Rune az elmúlt két évet azzal töltötte, hogy igyekezett vezekelni ezért az éjszakáért.

De a nagyinak igaza volt: azzal, hogy átadta őt, Rune bizonyította, hogy éppen olyan hűséges az Új Köztársasághoz, mint mindenki más. Még *hűségesebb* is. Végül is, miféle ember lenne képes elárulni a saját nagyanyját? Csak egy olyan, aki mindennél jobban gyűlöli a boszorkányokat.

Megannyi boszorkány élete függött ettől a színjátéktól.

Rune remegő kézzel szorította Lady gyeplőjét, a bőrszíjak szarvasbőr kesztyűjébe martak, ahogy tekintetét végighordozta a főváros ködös utcáin. Ha szerencséje van, a Vérőrség egy ideig valami ideiglenes fogdában tartja Seraphine-t. Az Őrség valószínűleg megvárja majd, hogy még egy pár boszorkányt levadásszanak, mielőtt mindet együtt a palota börtönébe szállítanák.

Ha azban Rune-nak nem lesz szerencséje...

A másik lehetőség gondolatára – arra, hogy Seraphine-t máris tömlöcbe zárták a palota alatt, ahol most a tisztogatásra vár – rosszullet kezdte szorongatni a gyomrát.

Rune sebesebb vágára készítette Ladyt, próbálva maga mögött hagyni ezt az érzést.

Ezt kellett ma este megtudnia: hogy Seraphine életben volt-e még, és ha igen, hol tartotta őt a Vérórség.

Ahogy Ladyvel a város központjába értek, egy hatalmas, kupolás tetejű épület emelkedett ki a homályból, a mérete a palotáéval vetekedett.

Az operaház.

Odabenn minden bizonnyal akadt pár boszorkányvadász, a törvényszék tagjairól nem is beszélve. Némelyikük biztos tudja majd, hol van az új fogda.

Először az operaház rézkupolájú pavilonja tűnt fel, az a hely, ahol a hintók kitették a vendégeket. A pavilont öt, egyenként öt emelet magas, hatalmas oszlop vette körbe.

Rune-t mindig meglepte, hogy a Jámbor Parancsnok engedélyezte, hogy nyitva maradjon. A hazafik a forradalom után nem sokkal megrohamozták az operaházat, megfosztva azt régi tündöklésének nagyjától. A Boszorkányuralom idejéből visszamaradt festményeket, szobrokat, és egyéb díszeket összezúzták, elégették, vagy a tengerbe hajították. Azonban a beltér, a maga aranyfüstös falaival és vörös bársony székeivel megmaradt – megkerülhetetlen emlékeztetőként szolgálva a boszorkánykirálynők dekadenciájára.

Ahogy beértek a pavilonba, Lady pedig ügetésre lassított, egy idő, gondosan szabott, fekete egyenruhát viselő lovász lépett elő a bejárat boltíve alól.

Rune leszállt a nyeregből. Ahogy lapos talpú selyemcipője a kőből készült járdához ért, a lába majd összebicsaklott alatta. Minden egyes csontja sajgott a kemény vágta után, hogy időben ideérjen.

– Winters polgár. Jó későn ért ide ma este.

Rune gondolatban felszisszent az ismerős hang hallatán. A fiatalabb lovászokat jobban kedvelte ennél az idős hazafinál. A fiatalabbak csodálattal tekintettek rá, nem csak gazdagsága és kapcsolatai, hanem a forradalom hőseként szerzett hírneve miatt is.

Carson Mercer azonban továbbra is közönyös maradt a lány irányába, a megbecsülés hiánya pedig felzaklatta Rune-t. Vajon a férfi sejtette, hogy mit művel, vagy egyszerűen csak egy morcos vénember volt?

– A darab már a felénél tart.

A hangjában bujkáló rosszallás hallatára Rune magára öltötte szerepét. Hátrtolta finom gyapjúköpenyének kámzsáját, és kirázta a haját, engedve, hogy az rozsdaarany hullámok tengereként hulljon alá.

– Szeretem kihagyni az első felvonást, Mercer úr. Amúgy is az egész olyan vontatott. Csakis azt érdemes tudni, hogy mi a vége. Kit érdekel a többi?

– Valóban – felelte Carson összehúzva a szemét. – Az ember eltűnődik rajta, hogy akkor egyáltalán minek jár operába. – Megfordult, hogy bevezesse Rune lovát az opera istállójába.

Mivel nem tetszett neki az él a férfi hangjában, utána kiáltott:

– A pletykáért, természetesen!

Abban a pillanatban, hogy Carson eltűnt a szeme elől, Rune idegesen megkocogtatta a ruhájába varrt, titkos zsebet, ahol egy fiolányi vér rejtőzött. Megnyugodva száműzte fejből a zsémbes lovászt, majd belépett az operaházba – ahol a Vérórség tagjai minden bizonnyal éppen a legújabb letartóztatásukról hengegtek. Rune-nak mást sem kellett tennie ma este, mint hogy nyitva tartja a fülét, és felteszi a megfelelő kérdéseket, aztán mire lemegy a függöny, már

birtokában is lesz az információ, ami Seraphine megmen-
téséhez szükséges.

Befele menet több aprópénzért vagy ételért könyörgő
gyermek mellett is elhaladt. A homlokukba metszett jelek-
ből tudta, hogy Vezeklők, vagyis boszorkányszimpatizán-
sok leszármazottai. Ez azt jelentette, hogy a családjukban
valaki nem volt hajlandó beárulni egy boszorkányt, vagy
elrejtett egyet a boszorkányvadászok elől.

Ahelyett, hogy kivégeztette vagy tömlöcbe hajíttat-
ta volna a boszorkányszimpatizánsok rokonait, a Jámbor
Parancsnok a Vezeklők jelképét metszette a homlokukba,
ezzel tudatva mindenkivel, hogy mit is tettek. Ez figyel-
meztetés volt – egy mód arra, hogy elriasszák az embereket
attól, hogy segítsenek a boszorkányoknak.

Rune ujjai bizseregtek, hogy az erszényébe nyúljon és
szétosszon pár érmét, azonban a törvény tiltotta a Vezek-
lők közvetlen segítségét, és így, hogy Carson ilyen közel volt,
Rune nem mert a tűzzel játszani. Úgyhogy mindössze hal-
ványan elmosolyodott. A gyermekek válaszosolyát látva
bűntudat facsarta a szívét, ahogy elhaladt mellettük.

Odabenn Rune szembesült vele, hogy Carsonnak igaza
volt: az opera már *valóban* a felénél tartott. Előtte a szer-
tartásos lépcsősor – ami két, egyszer szétváló, egyszer újra
egymásba fonódó félből állt – szinte teljesen üres volt, de
a hangok kakofóniája, ami a fenti nagycsarnokból szűrő-
dőtt le, egyértelmű jele volt annak, hogy a szünet már ja-
vában tart.

Kezét a hűvös márványkorlátnak feszítve Rune szám-
űzte elméjéből a Vezeklő gyermekeket, és elindult felfelé.
A lépcsőn lépkedve végig tudatában volt az őt körülvevő
férfiaknak, érezte, hogy tekintetük még jóval azután is kö-
veti őt, hogy elhaladt mellettük. Ez emlékeztette őt a ba-
rátnőjével, Verityvel történt, közelmúltbeli beszélgetésére.

Nem gondolod, hogy itt az ideje, hogy válassz egyet?

Mármint Verity egy udvarlóra gondolt. Hogy válaszson egyet a számtalan előkelő ifjúból, akik sorban álltak Rune táncszalagjaiért a bálokban, romantikus vacsorákra hívták, és hosszú sétakocsikázásokra vitték őt. Nem *Rune* maga volt az, ami vonzotta őket. Persze, páran talán őszintén érdeklődtek a csinos pofi iránt, amit a lány a világ felé mutatott. A legtöbben azonban a nagy vagyonára pályáztak – a nyereséges szállítótársaságára és hatalmas birtokára, amit *Rune* mind „ajándékként” kapott az Új Köztársaságtól, hálából a forradalom során mutatott hősiességéért.

A hasznosabbakat *Rune* már több mint egy éve áltatta – mind jó kapcsolatokkal rendelkező családokból származtak, és olyan titkokhoz fértek hozzá, amikre *Rune*-nak szüksége volt. Titkokhoz, amiket a lány termékötlet sarkába és árnyas alkóvokba bújva gyakran elő tudott csalogatni belőlük.

De nem csinálhatta ezt a végtelenségig. Az udvarlók türelme véges volt, *Rune* pedig nem engedhette meg magának, hogy az ellenségeivé váljanak.

Verity listát írt a legérdemesebb udvarlókról, és a beszélgetésük utáni reggelen *Rune* párnáján hagyta.

A lány kénytelen lesz majd választani egyet közülük, méghozzá hamar.

De nem ma, gondolta, ahogy felsietett a lépcsőn. Ma a forradalom fiai és lányai közé vegyül majd, és ellopja mindazon titkokat, amiket csak tud.

Amikor *Rune* az összefonódó lépcsősor tetejére ért, szeme elé tárult a nagycsarnok, ami telve volt a fakó selymekbe és habos csipkébe öltözött, a hajukban krémszínű gyöngysorokat viselő operalátogatókkal, akiket mind a hatalmas csarnok plafonjáról lelógó, tucatnyi csillogó csillárpár világított meg.

– Rune Winters – szólt egy hang, amit hallva a lány megtorpant. – Késve osonsz be, mint látom. Csak nem éppen az egyik szeretőddel eltöltött légyotról jössz?

Szavait megbotránkozott kacajok kórusa követte.

A hang Verity de Wilde-é volt – Rune legjobb barát-nőjéé.

Verity a fények alatt állt, mindkét kezét csípőre téve, miközben az ajka játékos mosolyra húzódott. Fehér arcát leheletfinom, göndör, barna tincsek keretezték, szeme pedig sötéten csillogott szemüvege mögött. Egy fehér csipkeujjú, hátul mélyen kivágott, napraforgósárga ruhát viselt – az egyik olyan, az előző szezomból származó darabot, amit Rune-tól örökölt. Eredetileg ujjatlan volt, csakhogy az ujjatlan ruhák azóta kimentek a divatból, úgyhogy mielőtt odaadta volna Veritynek, Rune megkérte a varrónőjét, hogy tegyen rá ujjakat.

Verity körül divatos barátaik csoportja állt. Fiatal férfiak és nők, akik számtalanszor vacsoráztak már Rune asztalánál és táncoltak a lány báltermében – mint ahogy azt tenni fogják ma este is, az afterpartin.

Bár a *barát* kissé túlságosan is nagylelkű kifejezés volt, mivel egyetlen olyan ember sem akadt közöttük, aki, ha tudta volna, mi is ő valójában, ne adta volna fel Rune-t gondolkodás nélkül.

– Vagy talán – szólt egy másik hang, mire mindenki felé fordult – Rune egész éjszaka boszorkányokat menekített. Azt mondják, a Bíbormoly csakis az éj leple alatt tevékenykedik.

A szavakra hideg futott végig Rune hátán, aki ekkor egyenesen Laila Creed metsző szemébe nézett. Laila jó pár centivel magasabb volt nála – ami miatt mindig úgy tűnt, mintha lenézne Rune-ra –, valamint a Vérőrség tisztjei közé tartozott.

Ezenfelül gyönyörű is volt, éles arccsontokkal, és a feje tetejére halmozott, hollófekete hajjal. Rune felismerte magas derekú, pávakék ruhájának szabását: Sebastian Khan, a kontinensen élő, népszerű tervező munkája volt, akinél olyan hosszúra nyúlt a várólista, hogy majdnem egy évet kellett végigvárni, és akinek a ruháira mindenki vágyott a szezonban. Kész lehetetlenség volt megkaparintani egyet, hacsak az ember nem rendelkezett jelentős vagyonnal és kapcsolatokkal.

Rune-nak kettő is lapult a szekrényében.

Az, hogy Laila ezt a ritka ruhát, nem pedig az egyenruháját viselte, azt jelentette, hogy ma este nem volt szolgálatban. Tehát jó eséllyel nem volt azon boszorkányvadászok közt, akik bevitték Seraphine-t.

Rune vére megfagyott az ereiben Seraphine üres házának emlékére. A gondolatra, hogy a Vérórség tagjai közvetlenül azelőtt letek rá a boszorkányra, hogy Rune odaért volna. Ha valaki kémkedett utána, az a kém akár Laila is lehetett, aki valami Rune számára ismeretlen okból sohasem kedvelte a lányt.

Felvéve álarcát – azt, ami mögé a valódi Rune Winterst rejtette –, Rune hátrahajtotta fejét, és felkacagott.

– Ha! El tudjátok képzelni? Még hogy *én* azzal töltsem az estéimet, hogy fel-alá rohangáljak ezen az átkozott szigeten, ebben a borzalmas időben, a végtelen sár és eső közepette? Gondoljatok csak bele, mit művelne *az ezekkel!*

Felhúzta szoknyájának szegélyét, hogy közszemlére tegye selyemtopánkáját, amit maga Evelyn Minew, a föld túlsó felén élő couture-művész alkotott, akinek minden egyes műve egyedi volt, sohasem készített második darabot. Rune-nak fél évébe telt, hogy felvegye vele a kapcsolatot, majd még egy év kellett ahhoz, hogy megérkezzen a cipő.

Ezt neked, Laila Creed!

A csodálkozó és irigykedő pillantások kereszttüzeiben Rune leengedte szoknyája szegélyét, majd mosolyogva belépett a körülötte formálódott körbe, egy kicsit Laila elé állva, hogy kiszorítsa őt.

– Hallottátok? – szólt kissé összeesküvőn, a hangját lehallkítva. – Az az igazságosztó az utolsó adag boszorkányt a csatornákon keresztül csempészte ki. *A csatornákon keresztül!* Képzeljétek csak el!

A köré gyűltek undorodva ráncolták az orrukat.

Rune-nak nem kellett megjátszania a reakcióját. A gyomra görcsbe rándult az eset emlékére: a nyers szennyvíz orrfacsaró szaga betöltötte a sötét járatot és a térde körül hullámozott, ahogy ő és az ikerpár, akiket megmentett – a két lány alig volt tizenhárom – kilométereken keresztül meneteltek a bűzben a város alatt. Egy szolgáló rálelt a lányok ágyneműjére, amit egy padlódeszka alá rejtettek, és jelentette őket. A vásznon lévő vérfoltok nem vörösek, hanem feketék voltak – egy boszorkány árulkodó jele, aki éppen szert tett az erejére az első havivérzésével.

Azon az éjjelen Alexander Sharpe – ugyanaz a barát, aki jelzett Rune-nak, hogy a Vérórség a nagy nyomában jár – a csatorna túlsó oldalán várt rájuk tiszta ruhákkal és egy lóval, ami egyenesen a kikötőbe vitte a lányokat, ahol Rune egyik megpakolt teherhajója éppen indulni készült. Alex mindig ott várt a túlsó oldalon. Néha lovakkal vagy kocsival, máskor hajóval. Akcióik során ő volt az, aki gondoskodott a menekülőútról, és sohasem hagyta cserben Rune-t.

A teherhajó két nappal korábban érkezett vissza a kikötőbe, az ikrek pedig kódolt üzenetet küldtek, miszerint biztonságban vannak a kontinensen.

– Bárki, aki inkább gyalogol keresztül ürüléken, sem mint, hogy édesen aludna egy puha, tiszta ágyban, nos, *undorító*. – Miután kezdett melege lenni a köpenye alatt, Rune kikötötte a nyakánál lévő, bojtos zsinórt.

A körülötte álló hallgatóságának tagjai mind egyetértően hümmögtek. Mindenki, kivéve Lailát.

– De hát nem pontosan ezt mondaná a Bíbormoly is? Rune ujjai megfeszültek, ahogy a köpeny zsinórja kioldódott. A ruha lesiklott csupasz válláról, majd még mielőtt Rune utána kaphatott volna, valaki mögé lépett, elkapta a finom gyapjút, és a karjára hajtotta.

– Ugyan már! – szólt egy megnyugtató hang a lány füle mellett. – Ha Rune lenne a Moly, akkor átadta volna a nagyanyját a tisztogatásra?

Ahogy a hang gazdája Rune mellé lépett, a lány felpillantott. Alex Sharpe. Legrégebbi barátjának – aki olyan igaz barátja volt, mint Verity – közelében teste minden egyes izma ellazult.

A fiú a csillárok fényében csillogó, aranyló hajával ma este úgy festett, mint egy oroszlán. Tekintete meleg és szilaj volt, ahogy Rune-ra pillantott, a homloka azonban alig észrevehetően ráncba szaladt, ezzel jelezve, hogy tudja, merre járt a lány, és aggódik érte.

Noah Creed – Laila bátyja, és azon fiatal emberek egyike, akik felkerültek Verity rövid *Udvarlók, akiket Rune-nak fontolóra kell vennie*-listájára – becsatlakozott a beszélgetésbe.

– A Bíbormoly már hetek óta nem csapott le – mondta Noah, szintén Rune-t védve. Aztán, hogy megerősítse a mondandóját, még hozzátette: – Úgy hallottam, hogy az este behoztak egy újabb boszorkányt, méghozzá mindenféle nehézség nélkül. A Moly még csak meg sem próbálta megmenteni a nőt.

Rune figyelmét egyenest Noah-ra összpontosította.

Kíváncsi vagyok, ezt vajon hol hallhattad?

Noah ugyanolyan sötétbarna szemmel, éles arccsonttal, és sárgásbarna bőrrel bírt, mint a húga. Nemcsak fess volt a selyemhajtókás, lezser vállú, fekete zakójában, hanem ráadásul a Jámbor Parancsnok fia is. E pozíciónak hála *rettentő* közel állt ahhoz, hogy a legtöbb titkosított információ elsődleges forrása legyen, ami miatt valóban remek opció volt, mint udvarló.

De vajon észrevenné, hogy a felesége éjjelente kiszökik az ágyból? Vagy, hogy hajnalban, kimerülten tér haza... néha kéken-zölden?

Rune Noah felé fordította mosolyát.

– Elfogtak egy boszorkányt? *Ma este?* Ne kínozz minket, Noah, mondd tovább!

Hirtelen Rune figyelmének középpontjában találva magát Noah szeme elkerekedett. De tiltakozón felemelte a kezét.

– Gideon Sharpe hozta be őt. Mindössze ennyit tudok.

Gideon Sharpe.

Rune ajka majdnem vicsorba rándult Alex bátyjának említésére. Az Új Köztársasághoz szinte vallásosan hűséges Gideon könyörtelen, vérszomjas boszorkányvadász volt, aki Rune fajtájának több képviselőjét küldte tisztogatóra, mint az Őrség bármelyik másik tagja.

Ezenfelül híres volt arról, hogy részt vett a Nővérkirálynők meggyilkolásában, lángra lobbantva a forradalmat.

Rune gyűlölte őt.

A két Sharpe fivér nem is különbözhetett volna jobban.

Elkapva Rune pillantását, Verity néma kérdéssel felhúzta egyik sötét szemöldökét. Rune feleletként füle mögé tűrte egyik hajtincsét, megvillantva nagyanyja rubintfülbevalóját. Az operába való indulás előtt vette fel, és úgy

lógott a füléből, mint két vércsepp. A fülbevaló volt a válasza – *kudarc* –, mindent közölve tettestársával, amit csak a lánynak tudnia kellett. *Seraphine az ellenség kezére került.* A részleteket vagy Verity maga kideríti, vagy majd Rune beavatja őt a ma este tartott afterpartija előtt.

A rubintok láttán Verity ajka megfeszült. Tekintetét elfordítva Rune-ról gyorsan megköszörülte torkát.

– Nos, *én* mindig is azon a véleményen voltam, hogy Blackwater asszony a Moly – mondta, megragadva a csoport figyelmét, ahogy egy, a zajos, fényesen megvilágított terem túlsó végében ülő, göndör hajú, túlságosan sok gyöngysort viselő, idős nő felé pillantott. Blackwater asszony egyedül üldögélt az opera kávézójának teraszán, magában motyogva. – El tudjátok képzelni, ahogy az a vén tyúk a bolondját járattja a VÉRŐRSÉGGEL? Micsoda tökéletes álca!

Erre aztán mindenki felkacagott.

Ahogy folytatódott a találgatás, Rune megragadta a Veritytől kapott lehetőséget, és új céllal felfegyverkezve csendben a tömegbe vegyült: meg kellett találnia Gideon Sharpe-ot.

HÁROM

GIDEON

ÚJABB ESTE, ÚJABB BOSZORKÁNY.

Gideon Sharpe a zuhany csempéinek szorította öklét. Engedte, hogy a forró víz végigperzselje hátát, miközben zsibbadtan meredt a testéről tinta módjára lepergő és a lefolyó körül keringő vérré.

Képtelen lett volna megmondani, hogy a vér valódi-e, vagy csak képzelet. A rémálmai többé már nem csak az alvással töltött órákban kísértették – immáron gyakran az ébrenlét idején is lecsaptak rá.

Ez azonban nem rémálom volt. Tudta, hogy kinek a vére ez. Éppen annyira valódi volt, mint ő maga.

Nem lett volna szabad egyedül hagynod őket a nővel.

A Tasker fivérek előszeretettel mondtak ellent a parancsoknak. És bár Gideon sem szívelte a boszorkányokat, nem tolerálta a szükségtelen kegyetlenséget. Már legutóbb is meneszteni akarta a fivéreket, amikor azok félholtra vertek egy boszorkányt, de a felettesei azt felelték, hogy ellátni egy boszorkány baját semmiben sem különbözik attól, mint amikor az ember egy kórságot terjesztő patkányra tapos rá.

Így hát a bántalmazás folytatódott.

És mégis mit fogsz ezzel kezdeni?

Gideon lehunyta a szemét, és arcát a gőzölgő, forró víz felé fordította.

Ez a holnap problémája.

Jelen pillanatban ahhoz is túlságosan kimerült volt, hogy gondolkodjon. Túlságosan kimerült volt ahhoz, hogy elmozduljon erről a helyről. Közel egy évébe tellett felkutatni azt a magas rangú boszorkányt, akit ma bevitt, és sebesen kellett vágtaznia, hogy elérjen hozzá.

Legszívesebben legalább egy hétig még csak nyeregre sem nézett volna.

Azonban beleegyezett, hogy ma este találkozik Harrow-val, az egyik informátorával, az operában. Seraphine hollétéről is Harrow értesítette őt, és a lánynak hírei voltak a Bábormolyról – arról az állandó púpról Gideon hátán. A fiú alig várta, hogy hallhassa.

Ez a gondolat új erőt adott neki. A kezébe vett egy darab szappant, felhabosította, majd végigdörzsölte vele megviselt testét, minden egyes porcikáját megmosva, míg el nem ért a bal mellizmába égetett billogig: egy félhold által körbefogott rózsáig, pengeszerű tüskékkel.

Az ő jelképe.

Gideont a zuhany forrósága ellenére is kirázta a hideg.

Meglehet, hogy az ifjabbik Nővérkirálynő halott volt, azonban örökre megjelölte őt.

Gideonben gyakran felmerült, hogy kimetszi bőréből, csakhogy a nő utolsó átkozott nyomától is megszabaduljon. Azonban azzal, hogy kivágja testéből a billogot, az emlékeket még nem hasítaná ki az elméjéből. Nem szabadulna meg a felvillanásoktól. Nem lágyítaná meg a rémálmokat.

Mindez nem számított. Valahányszor csak magához vette a kést, és annak élet a bőréhez érintette, a keze túlsá-

gosan remegett ahhoz, hogy rendesen elvégezze a feladatot. Úgyhogy a billog egyelőre maradt ott, ahol volt.

A nő gondolatára Gideon eltűnődött rajta, hogy a kifejezetten gonosz boszorkányok lelke vajon túlélte-e a halálukat, hogy aztán visszatérve kísértsék azokat, akiket még életükben kínoztak. Erre aztán rögtön azt kívánta, bárcsak soha eszébe se jutott volna ez. Gideon elzárta a vizet, majd, ahogy egyszeriben megrohamozta a hideg levegő, amitől felállt a szőr a karján és a lábán, szemügyre vette a gőzlepte helyiséget.

Cressida halott, te bolond. Szelleme pedig nem létezik.

Meglehet, hogy Cressida valóban halott volt, azonban odakinn hozzá hasonlóan veszélyes boszorkányok jártak. Három nappal korábban újabb megcsonkított holttest került elő egy híd alól. A mellkasát feltépték. A vérét lecsapolták. Gideon nem lepődött meg, amikor megtudta, hogy a holtest a Vérőrség egyik tagjáé. Mindig a tagok közül volt valaki. A hónapban ez már a harmadik eset.

Gideon nem tudta bizonyítani, hogy a Bábormoly áll e borzalmas tettek mögött, de erősen gyanította, hogy így van. A gyilkosságokra általában közvetlenül azelőtt került sor, hogy a nő lecsapott volna, kiszöktetve Gideon rabjait a börtöncellájukból és kicselezve egyre szigorúbb biztonsági intézkedéseit. Hogy ezt megtegye, a Molynak bűbájokat kellett alkalmaznia, a bűbájokhoz pedig vér kellett. *Frisz vér.*

Melyikünk lesz a következő?

Gideon végighúzta a kezét az arcán, majd kirázta hájából a vizet, felkapott egy törülközőt, és megszáritotta magát, közben igyekezett gondolatait másfelé irányítani. Bármi más felé.

Az opera.

Igen. Jó. Most gondolatban végigveszi az estét, és a felkészülés majd számúzi a fürdőszobájában uralkodó kísérteties, jeges érzést.

Gideon most először is belegombolja fáradt testét az egyenruhájába, majd elvánszorog az operaházba. Ott aztán, miközben a színpadon valami haszontalan történetet zajlik, Harrow majd elmeséli neki, mit is tudott meg a Molyról. Végül aztán Gideon hazajön, az ágyba zuhanva előáll valami tervvel, álmok nélkül – vagy legalábbis ebben reménykedett – alszik egyet, aztán felébredve az új információ birtokában folytatja a gaztevő utáni vadászatát.

És ezúttal el is fogja őt kapni.

De Gideonnek először is át kellett vészelnie az operában eltöltendő estét. Ami még annál is *kevésbé* élvezetes program volt, mint hogy sáron és esőn át vágta egy boszorkányt üldözve.

Az egyedüli pozitívum az volt, hogy lemarad az első felvonásról.

NÉGY

RUNE

ATT KINN, AZ ELŐCSARNOKBAN a Vérórség tagjai úgy virítottak, mint vörös pipacsok a mezőn. Az egyenruhájukat még ebben a rikító színekbe öltözött tömegben is lehetetlenség lett volna nem észrevenni. Gideon azonban nem volt közöttük.

Talán ma este nem jött el.

Ha valóban Alex bátyja vitte be Seraphine-t, akkor meglehet, hogy még a papírmunkával bajlódott. Vagy talán kivette az este fennmaradó részét.

Rune nem állta meg, hogy ne egyre csak azon járjon az esze, vajon Gideon tépte-e le a ruhát Seraphine-ről és kényszerítette arra a nőt, hogy meztelenül álljon az esőben, amíg ő és a katonái végighordozták tekintetüket a testén, hegeket keresve.

Az állkapcsa megfeszült a gondolatra.

Gideon Sharpe.

Gyűlölte őt.

Miközben Rune haragja vörösen izzó szén módjára perzselt, a lány ügyesen haladt a tömegben, mosolygós, vidám arcát mutatva, elejtve egy-két megjegyzést az új ruha- és frizuradivatot, vagy az Új Köztársaság előkelőségeinek

azon *fenséges* vacsoráit illetően, amiken a múlt héten vett részt; sehol sem maradt sokáig, miközben tekintetével végig, folyamatosan a következő skarlát egyenruhát kereste.

Elhaladt a szokásos célpontjai mellett: a Vérórség szövetségesei, a Törvényszék tagjainak lányai és fiai, olyan emberek mellett, akik nemcsak egyszerűen jó kapcsolatokkal bírtak, hanem örömmel villogtatták is azokat, ezzel egy időben tudtuk nélkül adva ki információkat. A beszélgetésük zaja úgy töltötte meg a levegőt, mint a pollenbe bele-részegeedett méhek zümmögése.

A fenti csillárok megvilágították a plafont, amit a csillogokkal teli, kékesfekete éjszakai égbolt képe díszített – a festmény érintetlenül maradhatott a forradalmat követően. A bejárati csarnok két végében egy-egy szalon kapott helyet, míg a termet övező oszlopok mögött több apróbb alköv húzódott... intimebb találkozók lebonyolítására.

Rune éppen azon szalon felé indult, ahol a Vérórség tagjai általában gyülekeztek, amikor egy kéz ragadta meg a csuklóját, kihúzva őt a tömegből, és be az egyik árnyas alkóvba.

Támadója felé fordulva Rune egy világosbarna szemöldök alól felé pillantó, aranybarna szempárral találta szembe magát.

A feszültség rögvést elszállt a tagjaiból.

Csak Alex volt az.

– Rune. – A fiú ujjbegyei Rune csuklójának érzékeny bőrének feszültek, ahogy mélyebbre húzta őt a sötétbe. – Úgy festesz, mint aki éppen a pokolba készül alászállni.

Rune-t hirtelen vágy kerítette hatalmába, hogy mielőtt ismét a veszély karmai közé veti magát, egy kicsit megpihenjen itt, Alexszel, a biztonságban.

– Mi történt az este? – kérdezte a fiú.

Rune, felidézve küldetését, lerázta magáról az előbbi vágyat.

– Hallottad, amit Noah mondott? *A bátyád* történt az este – felelte bosszankodva. – Gideon még előttem talált Seraphine-re.

Alex összevonta a szemöldökét.

– Szóval akkor...

A közelben hangok kórusa – köztük Laila Creedével – visszhangzott, mire Rune ösztönösen mélyebbre húzta Alexet az árnyak közé, mígnem a mellkasuk már majdnem egymásnak feszült. A lány nem aggódott azon, hogy valaki esetleg megláthatja őket így együtt. Egyszerűen azt feltételeznék, hogy pontosan az folyik itt, amivel Verity korábban látszathból megvádolta Rune-t: egy szerelmes légyott.

Inkább amiatt aggódott, hogy valaki meghallja őket.

Mindketten elnémultak, várva, hogy a beszélgetők elhaladjanak. Rune orra hegye alig két centire volt Alex állától, a levegőt pedig megtöltötte a fiú bőrre és tölgyfára emlékeztető illata. Az apró tér mintha összeszűkülne körülöttük, Rune-nak pedig egy pillanatra eszébe jutott az éjszaka, amikor feladta a nagyit. Alex Wintersea-be sietett, aztán egész éjszaka ölelte őt, miközben a lány sírt.

– Aggódom miattad – suttogta Alex a fülébe. A hangja lágy volt, óvatos. Mintha Rune üvegből lett volna, Alex-nek pedig ügyelnie kellene, nehogy véletlenül eltörje őt. – Azzal töltöd a napjaidat, hogy mindenki másnak gondját viseled, de veled ki törődik?

– Te viseled a gondomat – suttogta Rune a fiú kétso-ros zakója hajtókájának. – Verityről nem is beszélve. Meg Ladyről.

– Lady egy ló – vágott vissza Alex. – Verity meg éppen annyira veti bele magát a veszélybe, mint te.

Mintha mondani akart volna még valamit, ám ekkor a csarnokban felzengett a szünet végét jelző csengő. Rune elhúzódott Alex ismerős, megingathatatlan alakjától, és kipillantott az alkóvból. A látótere nagyját kitakarta egy oszlop, de látta Laila fekete, divatos koronába fonott haját, ahogy a lány elindult vissza a nézőtér felé. A beszélgetés ricsaja máris halványodott. Pár perc, és a csarnok üres és néma lesz.

És Rune-nak még meg kellett találnia Gideont.

Nem volt hajlandó engedni, hogy az este pocsékba menjen. Meg *kellott* tudnia, hol tartják Seraphine-t.

– Itt van a bátyád? – suttogetta, ahogy, mint a legkövetőbb mezei egeret kereső sólyom, végighordozta tekintetét az egyre ürülő csarnokon.

– Nem tudom. Egész héten még csak nem is beszéltem vele. Miért?

Rune nem felelt. Nem volt rá szükség. Alex tudta, hogy mi jár a fejében.

– Rune, ne tedd! A bátyám veszélyes. – Gyengéden megragadta a lány csupasz vállát, és maga felé fordította őt. – Főleg rád nézve.

– A bátyád az Új Köztársaság minden egyes boszorkányára veszélyt jelent. – Kirántotta magát a fiú szorításából. – *Főleg Seraphine-re. Ha nem derítem ki, hová vitette őt...*

Sosem szabadítom ki. Meg fogják ölni, pont úgy, ahogy a nagyit is megölték.

Amint a Vörörség átszállított egy boszorkányt a börtönbe, Rune már nem menthette meg. A börtönbe képtelenség volt bejutni.

És ha nem mentem meg őt, nem teljesítem a nagyit utolsó kívánságát sem.

Ami pedig elfogadhatatlan volt.

– Rune.

– Mi más választásom van? – kérdezte a lány, ismét Alex felé fordítva a figyelmét. – *Te* nem teszed meg.

Alex bármennyire is hűséges volt a Bábormolyhoz, bármennyire is hűséges volt *hozzá*, a bátyjánál meghúzta a hártárt. Soha, semmilyen körülmények közt nem volt hajlandó úgy manipulálni a fivérét, mint ahogy a többieket manipulálták. Rune egyszer megkérte erre, de látta, miképp huny ki a fény a fiú ragyogó, aranyszín szemében. A rá nem jellemző, éles válasza – *Szó sem lehet róla* – hallatán a lány soha többé nem kért tőle ilyet.

Rune tudta, hogy Alex segédkezett a legfiatalabb Testvérkirálynő, Cressida Roseblood meggyilkolásában. A fiú sohasem beszélt a dologról, mindössze csak annyit mondott, hogy Gideonért tette. Aztán e ponton mindig másfelé terelte a beszélgetés folyamát. Rune-nak fogalma sem volt, ez mégis mit jelenthetett. Vajon Gideon kérte meg őt, hogy ölje meg Cressidát? Vagy talán *rákényszerítette*? Vagy Alex azért tette, hogy valamitől megóvja a bátyját? Az utóbbit, ha igaz, Rune igencsak furcsának találta, miután kettejük közül Gideon volt az erőszakos – egy született ragadozó. A bátyjával ellentétben Alex melegszívű és kedves volt, és megvetette a boszorkányok gyilkolását. Arról nem is beszélve, hogy a végletekig hűséges volt Rune-hoz.

A baj viszont az, hogy ezzel egy időben Gideönhöz is éppen ilyen hűséges volt. Rune néha úgy sejtette, hogy talán még *hűségesebb* is. Valami furcsa okból kifolyólag azonban Rune ettől még nem bízott benne kevésbé. A szíve mélyén tudta, hogy Alex sohasem árulná el őt.

Csak épp a bátyját sem árulná el sohasem.

Ami miatt gyakran kerültek összetűzésbe.

Egykoron Rune még meg is értette volna Alex odaadását a fivére iránt. Évekkel a forradalom előtt Rune el akarta nyerni Gideon megbecsülését. Akkoriban Alex volt a leg-

közelebbi barátja, és bár Gideonnal még nem találkozott, hallotta a róla szóló történeteket. Elfogult történeteket – ezzel immár tisztában volt –, amiket Alex mesélt neki. Aki isteníttette a bátyját.

A fiatal, naiv Rune elhitte a történeteket. És Alex minél többet mesélt neki, Rune annál inkább úgy érezte, hogy ismeri Gideont. Hamarosan, mondhatni, belehabarodott. Emiatt aztán fontos volt, hogy első találkozásuk alkalmával jó benyomást tegyen rá.

Visszatekintve az egész dolog olyan gyerekes és abszurd volt.

Amikor megismerték egymást, Rune tizenhárom volt, Gideon meg tizenöt. A fiú nemcsak, hogy nem volt hajlandó kezét rázni vele, hanem egyenest leszólta a ruhát, amit Rune viselt – amit a lány külön azért választott, hogy lenyűgözze őt. Amikor Alex megkérte Gideont, hogy kérjen bocsánatot, ő nem volt hajlandó erre.

Alex történetei hamisak voltak. Annyira hamisak... Rune aznap megtanulta, ez az az egyetlen dolog, amiben nem számíthat Alexre: hogy a fiú ítélőképessége a helyén legyen a bátyját illetően.

Gideon kész szörnyeteg volt, Rune-nak pedig soha többé eszébe sem jutott, hogy elnyerje a megbecsülését.

– Előhívok majd egy illúziót – mondta most Alexnek, ahogy ujjával megkocogtatta a ruhájába rejtett, dugóval lezárt fiolányi vért. A vért, amit a múlt havivérzéséből gyűjtött. – Nem fogja tudni, hogy én vagyok az.

Csakhogy Rune-nak már csak egyetlen fiola vére maradt ezen kívül. Amint az elfogyott, egészen a következő havivérzéséig nem marad majd semmije. Márpedig a lehető legtöbb vérre lesz szüksége Seraphine megmentéséhez.

Alex megrázta a fejét.

– Érezni fogja rajtad a mágia szagát. Gideon nem a te egyik ábrándos tekintetű udvarlód. Ő...

– Akkor meghívom őt az afterpartira. – Ahol aztán majd gondja lesz rá, hogy a fiú pohara folyamatosan tele legyen megbűvölt borral, és addig teszi fel neki az ártatlan kérdéseket, amíg meg nem szerzi a válaszokat, amikre szüksége van.

– Gideon rühelli a partikat.

– Akkor majd kitalálok valami mást! – sziszegte Rune, kezét a levegőbe lendítve.

Hátat fordított Alexnek, és már éppen kisétált volna az alkóvból, amikor meghallotta a fiú megkínzott hangját.

– Elegem van már abból, hogy folyton azt nézzem, ahogy a veszély közepébe sétálsz.

Rune megállt, és felsóhajtva az üres csarnokra meredt.

– Akkor ne nézd!

Rune nem várta meg a válaszát. Kilépett az alkóvból...

És egyenesen nekisétált egy Vérőrség-egyenruhának.